

(Θεσσαλονίκη, Μάρτις τοῦ 1936. Μία μέρα, κατ'εσθίς τοῦ δρόμου, μοιολογῶν τὸ σκοτωμένο παιδί της. Ἰγώω της καὶ πᾶνω της, βουλῶν καὶ στῆθων τὰ κήματα τῶν διαδηλωτῶν — τῶν δρεγγῶν κατεργατῶν. Ἐκείνη συνεχίζει τὸ θῆρη της) :

L I

Γιέ μου, στράγγυο τῶν στράγγυων μου, καρδούλα τῆς καρδιάς μου, πουλάκι τῆς φτωχειᾶς ἀδελφῆς, ἀνθὲ τῆς ἐρημιᾶς μου,

Πῶς χλεῖσταν τὰ ματάκια σου καὶ δὲ θωρεῖς ποῦ κλάίω καὶ δὲ σαλεύεις, δὲ γροικᾶς τὰ ποῦ πιτυρὰ σοῦ λέω ;

Πόκα μου, ἐσύ ποῦ γιάτρευες κάθε παρᾶπινό μου, ποῦ μάντευες τί πέραγε κάτω ἀπ' τὸ τσίνορό μου,

Τώρα δὲ μὲ παρηγορᾶς καὶ δὲ μοῦ βγάξεις ἄχνα καὶ δὲ μαντεύεις τίς πληγές ποῦ τρῶνε μου τὰ στράγγυα ;

Πουλί μου, ἐσύ ποῦ μοῦφερνες νεράκι στὴν παλάμη πῶς δὲ θωρεῖς ποῦ δέρνουμαι καὶ τρέμω σὰν κιάμι ;

Στῆ στράτα ἐδῶ καταμαεσίς τ' ἄστρα μαλλιά μου λῦνω καὶ σοῦ σχεπάζω τῆς μορφῆς τὸ μαραιμένο κρῖνο.

Φιλῶ τὸ παγωμένο σου χεῖλάκι ποῦ σαπαίνει χ' εἶναι σὰ νὰ μοῦ θύμασε καὶ σφαιλιγμένο μένει.

Δὲ μοῦ μιλεῖς χ' ἡ δόλια ἐγὼ τὸν κόρφο, δέξ, ἀνοήγω καὶ στὰ βύζα ποῦ βύζαξες τὰ νύχια, γιέ μου, μπήγω.

XI - 2 - 51

196 - 01

Κορώνα μου, αντίστοιχί μου, χαρά τῶν γερατειῶ μου,
 ἦλθε τῆς βαρυχειμωνιάς, ἴγνοκνυπάρισό μου,

II

Πῶς μὲ ἔφηρες νὰ σέβνουμεναι καὶ νὰ πονῶ μονάχην
 χωρὶς γουλιὰ, σταλιά νερό καὶ φῶς καὶ ἀνθὸ καὶ ἀστράχην ;

Μὲ τὰ ματάκια σου ἔβλεπα τῆς ζωῆς κάθε λουλουδι,
 μὲ τὰ χεῖλάκια σου ἔλεγα τ' αὐγερινὸ τραγούδι.

Μὲ τὰ χεράκια σου τὰ δυό, τὰ χιλιοχαιδεμένα,
 ἔδη τῆ γῆς ἀγκάλιαζα καὶ ἔδ' εἶτανε γιὰ μένα.

Νιότη ἀπ' τῆ νιότη σου ἔπαιρνα καὶ ἀκόμη ἀχνογελοῦσα,
 τὰ γερατειὰ δὲν τρώμαζα, τὸ θάνατο ἀψηφοῦσα.

Καὶ τώρα ποῦ θὰ κρατηθῶ, ποῦ θὰ σταθῶ, ποῦ θάμυτω,
 ποῦ ἀπτόμεινα ξερό δεντρί σὲ χιονισμένον κάμυτο ;

Γιέ μου, ἀν δὲ σοῦναι βολετὸ νὰρθεῖς ξανά σιμά μου,
 πάρε μαζί σου ἐμένανε, γλυκειά μου συντροφιά μου.

Κι ἀν εἶν' τὰ πόδια μου λιγνά, μπορῶ νὰ πορπατήσω
 καὶ ἀν κουρασταεῖς, στὸν κόρφο μου, γλυκά θὰ σὲ κρατήσω.

Μαλλιά σγουρὰ ποῦ πάνω τους τὰ δάχτυλα περνοῦσα
 τὶς νύχτες ποῦ κοιμόσουνα καὶ πλάι σου ἔαγρυπνοῦσα,

III

Φρύδι μου, γαϊτανόφουδο καὶ κοντυλογραμμένο,
 —καμάρα ποῦ τὸ βλέμμα μου κούρνιαζε ἀναπαιμένο,

Μάτια γλαρὰ ποῦ μέσα τους ἀντίφεγγαν τὰ μάκρη
 πρῶνου οὐρανοῦ, καὶ πάσκιζα μὴν τὰ θαμπώσει δάκρυ,

Χεῖλι μου μοσχομύριστο ποῦ ὡς λάλαρες ἀνθίζαν
 λιθάκια καὶ ξερόδεντρα καὶ ἀηδόνια φεπουγίζαν,

Στήθεια πλατιά σὰν τὰ στρωτὰ φεπουγία τῆς τρυγῶνας
 ποῦ πάνωθὲ τους κόπταζε κ' ἡ πίκρα μου καὶ ὁ ἀγῶνας,

Μπουρτια γερά σὰν πέριδες χλειστοές στὰ παντελόνια
 ποῦ οἱ κόρες τὰ καμάρωναν τὸ δελι ἀπ' τὰ μπαλκόνια,

Καὶ γώ, μὴ μοῦ βασκάνουνε, λιβέττη μου, τέτοιο ἄντρα,
 σοῦ χρέμαγα τὸ φουλαχτὸ μὲ τῆ γαλάζια χάντρα,

Μυριόφοξο, μυριόφυλλο κ' εὐωδίαστό μου δάσο,
 πῶς νὰ πιστέψω ἢ ἄμμορη πῶς μπορᾶς νὰ σὲ χάσω ;

IV

Πιέ μου, ποιὰ Μοίρα στήγραφε και ποιὰ μου τόχε γράψει
τέτοιον καημό, τέτοια φωτιά στα στήθια μου ν' ἀνάψει ;

Πουρνό - πουρνό μου ξύπνησες, μου πλύθηκες, μου ξλουστής
πριχού σημάνει την αύγή μακριά ό καιμπανοχρούστης.

Κοίταες μὴν έφεςε συχνά - πυκνά άπ' τό παραθύρι
και διάζοσουν σα νάτανε να πας σε πανηγύρι.

Είχες τὰ μάτια σκοτεινά, σφιγμένο τό σαρόνι
κ' είσουν στην τόλμη σου γλυκός, ταῦρος μαζι κι άηδόνι.

Και γώ ή φτωχειά κ' ή άνέμελη και γώ ή τρελλή κ' ή σκύλα,
σουήνα τό φασκόμυλο κι άχνή ή ματιά μου έφίλα

Μιά - μιὰ τις χάρες σου, καλέ, και τό λαμπρό σου θάρι
κι άγάλλομουν και γέλαγα σαν τρυφερούλα κόρη.

Κι οὐδὲ κακόβαλα στηνμὴ κι οὐδ' έτρεξα ξοπίσω
τά στήθια μου να βάλω μπρός τὰ βόλια να κρατήσω.

Κ' έφτασ' άργά κι, ώ, που ποτές μὴν έφτανε τέτοια ώρα
κι, ώ, κάλλιο να γκρεμίζονταν στο καύκαλό μου ή χώρα.

LV

Σήκω, γλυκέ μου, άργήσαμε· ψηλώνει ό ήλιος· έλα,
και τό φαγάκι σου έρημο θα κρύωσε στην τιατέλα.

Ή μπλέ σου ή μπλούζα της δουλειάς στην πόρτα κρεμασμένη
θα καρτεράει τή σάρκα σου τή μαριμαρολυμμένη.

Θά καρτεράει τό κρύο νερό τό δροσερό σου στόμα,
θα καρτεράει τὰ χνώτα σου τ' άσβεστωμένο δώμα.

Θά καρτεράει κ' ή γάτα μας στα πόδια σου να παίξει
κι ό ήλιος άργός θα καρτερά στα μάτια σου να φέξει.

Θά καρτεράει κ' ή ρούγα μας τ' άδρό περπατημά σου
κ' οι γρίλιες οι μισανουχτες τ' άηδονοδάδημά σου.

Και τὰ συντρόφια σου, καλέ, που τις βραδιές έρχόνταν
και λέναν και λέναν κι άπ' τὰ ύδια τους τὰ λόγια έφλογιζόνταν

Και μπάξανε στο σπίτι μας τό φώς, την πλάση άκέφια,
παυδί μου, θα σε καρτερών να κάνετε νυχτέρια.

Και γώ θα καρτεράω σκυφτή βραδί και μεσημέρι
νάθει ό καλός μου, ό θάνατος, κοντά σου να με φέρει.

VIII

Ποῦ πέταξε τ' ἀγῶρι μου ; ποῦ πῆγε ; ποῦ μ' ἀφήνει ;
Χωρὶς πουλάκι τὸ κλουβί, χωρὶς νεράκι ἢ κρήνη.

Δὲν ἔμενες, καρδούλα μου, στ' ἄστρο, μικρούλι στίτι,
νὰ σ' ἔχω σὰν ἀφέντη μου, νὰ σ' ἔχω σὰ σπουργίτι,

Νὰ ταῖζω σε στὴ φούχτα μου στυρί - στυρί τὴ ζωή μου
καὶ μὲς στὸν ἴσκιό σου νὰ ζῶ, καμαρωτὸ δεντρί μου.

Καμιάς κοπέλας θησαυρὸ δὲ στάθηκες νὰ πάρεις·
ἔφυγες πάντα ἔμπρὸς λαμπρὸς καὶ πάντα καβαλλάρης.

Κ' εἶταν χαρὰ σου νὰ σκορπᾶς, καὶ δόξα σου νὰ παίρνουν,
ν' ἀνασηκῶνεις ἀπ' τὴ γῆς τὰ ὅσα βογγοῦν καὶ γέρονουν.

Κι ὄλα τὰ πλούτια σου, γλυκέ, στὸν κόσμο ἐχάφιζές τα
κι ὄλα τὰ χάριτες, κ' ἐμὲ μ' ἀφήθηκες δίχως ζέστα.

Πιέ μου, δὲν ξέρω ἄν πρέπει μου νὰ σκύβω, νὰ σταράζω,
γὰ πρέπει μου ὄρθια νὰ σταθῶ, νὰ σὲ χλιαροδοξάζω.

Πότε τίς χάρες σου, μιὰ - μιὰ, τίς παίζω κομπολόι,
πότε ξανά, λυγμὸ - λυγμὸ, τίς δένω μοιρολόι.

IX

"Ω, Παναγιά μου, ἂν εἴσωνα, καθὼς ἐγώ, μητέρα,
βοήθεια στὸ γιό μου θάστελνες τὸν "Άγγελό ἀπὸ πέτρα.

Κι, ἄχ, Θεέ μου, Θεέ μου, ἂν εἴσων Θεός κι ἂν εἴμασταν παιδιά σου
θὰ πόνταρες καθὼς ἐγώ, τὰ δόλια πλάσματά σου.

Κι ἂν εἴσων δίκαιος, δίκαια θὰ μοιράζες τὴν πλάση,
κάθε πουλί, κάθε παιδί νὰ φάει καὶ νὰ χορτάσει.

Πιέ μου, καλὰ μοῦ τᾶλεγε τὸ γνωστικό σου ἄχελι
κάθε φορὰ πού ὀρμηέυε, κάθε φορὰ πού ἐμίλει :

"Ἐμεῖς ταγίζουμε τὴ ζωὴ στὸ χέρι : περιστέρι,
κ' ἐμεῖς οὐτ' ἔνα ψέχουλο δὲν ἔχουμε στὸ χέρι.

"Ἐμεῖς καρταῖμε ὄλη τὴ γῆς μὲς στ' ἀργασμένα μπράτσα
καὶ σιμάχτρα στέκουνται οἱ Θεοὶ κι ἀφέντη ἔχουνε φάτσα.

"Άχ, γιέ μου, πιά δὲ μοῦμεινε καμιὰ χαρὰ καὶ πίστη,
καὶ τὸ χλωμὸ καὶ τὸ στερνὸ καντήλι μας ἐσβήστη.

Καί, τώρα, ἐπὰ σὲ ποιά φωτιά τὰ χέρια μου θ' ἀνοίγω,
τὰ παρωμένα χέρια μου νὰν τὰ ζεστάνω λίγο ;

XII

Πιέ μου, ἀν πονῶς τὴν ὄρφανή που στέκει ἔξω ἀπ' τῆ θύρα,
ἀνοῖξ τὰ ματάκια σου καὶ μιὰ στιγμιούλα τήρα

Τούτη τῆ γριά τὴν ἔμοιρη, τῆ γριά τῆ διακονιάρα
π' οὔδε ἀνθρώπος κι οὔδε θεὸς τῆς ρίχνει μιὰ δεκάρα

Καὶ κάθεται καὶ μύρεται στῆ ματωμένη ρούλα
μὲ ξεψοδαρμένη τὴν καρδιά, στασιμένη τῆ φτερούλα.

Πιέ μου, ἴλα κάνανε φτερὰ κι ἴλα μ' ἀφήκαν πίσω,
δὲν ἔχω μάτι γιὰ νὰ ἰδῶ, στόμα γιὰ νὰ μιλήσω,

Μόνο βαθιά κι ἀπόμακτρα κάτι σὰ βουή διαβαίνει
κι ἀκούω τὴν ἴδια μου φωνή καὶ φαίνεται μου ξένη,

Ἐένη φωνή, πικρὴ φωνή — τί λέει καὶ ξαναλέει ; —
καὶ χλαίω γιὰ σέ καὶ χλαίω γι' αὐτὴ που τὴν ἀκούω νὰ χλαίει

Καὶ χαίρουμαι νὰν τῆ γροικῶ γιὰ ν' ἀνεβαίνει νόμα
πὺθ δυνατό ἀπ' τῆ ρίζα μου καὶ πὺθ στριγγὸ τὸ κλάμα.

Καὶ πάλι ἡ ἔρημη ντρέπουμαι, γιόκα μου, ἔσὺ νὰ λείπεις
κι ἀκούμα ἔγὼ νάχω φωνή — ξόμπλι φτηνὸ τῆς λύτης.

XIII

Πιέ μου, τὸ στόμα σου καρδιά, τὸ φρύδι χελιδόνι,
τὸ μάτι δρόσο καὶ φωτιά, τανάλια τὸ σαγόνι.

Σὰν τὸ λουτάρι δυνατός, κ' ἡμερὸς σὰν πιτσούνι
κ' ἡ ἀνάσα σου ὡς τ' ἀποστερνὸ τοῦ κοπαδιοῦ κουδούνι.

Μὰ ὡς κάτι νὰ σέ φώναζε μὲς στῆ χρυσὴν ἑσπέρα,
πάντα σου ἀγνώστευες ψηλὰ καὶ πάντα πάρα τέρα,

Σὰν κάποιος φίλος μπιστικὸς νὰ σφύραε, νὰ σ' ἐκάλει
γιὰ μιὰ κρυφὴν ἀντάμωση σ' ἀέγνωρο ἀκρογιάλι.

Κ' ἔστριγα ἡ ἔρημη τ' αὐτὶ νὰ ἰδῶ, νὰ καταλάβω
τί σ' ἤθελαν καὶ τί 'θελες, σέ ποιόνα ἔστριβες κάβο.

Κ' ἔψαχνα μὲ τὰ μάτια μου νὰ ἰδῶ που πᾶει ἡ ματιά σου
κι ὡς νάνιαθες που ἀμίλητη σοῦκραζα « γιέ μου, στάσου »

Ἦθναρες, μ' ἀγνογέλαρες κ' ἔλαρες « δῶ εἶμαι μάννα »
κι ἀκούγονταν ἀπόμακτρα τοῦ ἑσπερινοῦ ἡ καιμπάννα.

Κ' ἔπινα μὲ τὸ σάλιο μου μιὰς τρυφεράδας γέψη
που ἔγὼ δὲ μάντευα καὶ σὺ τᾶχες ἴλα μαντέψει.

Τί ἔκανες, γιέ μου, ἐσύ κακό ; Για τὸς δικούς σου κόπους
τὴν πλερωμὴ σου ζήτησες ἀπ' ἄδικους ἀνθρώπους.

Αἴλο ψωμάκι ζήτησες καὶ σοῦδωκαν μαχαίρι,
τὸν ἴδρωτά σου ζήτησες καὶ σοῦχοψαν τὸ χέρι.

Δὲν εἴσουν ζήτουλας ἐσύ νὰ πᾶς παρακαλιώντας,
μὲ τὴ γερή σου τὴν καρδιά πῆγες ὀρθοπατώντας

Καὶ χύμηξαν ἀπάνου σου τὰ σμουλωχτὰ χοράκια
καὶ σούπτιαν τὸ αἶμα, γιόκα μου, σοῦ κλείσαν τὰ χειλάκια.

Τώρα οἱ παλάμες σου οἱ ἀχνές, μονάκριβέ μου κρῖνε,
σὰ δυὸ πουλάκια ἀνήμπορα καὶ λυπημένα μοῦ εἶναι,

Ποὺ τὰ φτερά τους διπλώσαν καὶ πιά δὲ φτερουγᾶνε
καὶ τὰ καρτάω στὰ χέρια μου καὶ δὲ μοῦ κελαϊδᾶνε.

“Ω, γιέ μου, αὐτοὶ ποὺ σ' ἐσφαζάν σφαγμένα νὰ τὰ βροῦνε
τὰ τέκνα τους καὶ τοὺς γονιούς καὶ στὸ αἶμα νὰ πνιγοῦνε.

Καὶ στὸ αἶμα τους τὴ φούστα μου κόκκινη νὰν τὴ βάλω,
καὶ νὰ χορέψω. “Αχ, γιόκα μου, δὲν πᾶει μου νὰ σὲ κλάψω.

XVI

Βασιλεψές ἀστέρι μου, βασιλεψέ ὀλη ἢ πλάση,
κι ὁ ἥλιος, κουβάρι ὀλόμαυρο, τὸ φέγγος του ἔχει μάσει.
Κόσμος περνᾶ καὶ μὲ σκουντᾶ, στρατὸς καὶ μὲ πατάει
κ' ἐμὲ τὸ μάτι οὐδὲ γυρνᾶ κι οὐδὲ σὲ παρατάει.

Καὶ, δές, μ' ἀναστηκάνουνε· χιλιάδες γιούς ξανοίγω,
μά, γιόκα μου, ἀπ' τὸ πλάγι σου δὲ δίνουμαι νὰ φύγω.

“Όμοια ὡς ἐσένα μοῦ μιλᾶν καὶ μὲ παρηγορᾶνε
καὶ τὴν τραγιάσκα σου ἔχουνε, τὰ ροῦχα σου φορᾶνε.

Τὴν ἄχνα ἀπ' τὴν ἀνάσα σου νιώθω στὸ μάγουλό μου,
ἄχ, κ' ἓνα φῶς, μεγάλο φῶς, στὸ βάθος πλέει τοῦ δρόμου.

Τὰ μάτια μου σκουντίζει τα μιά φωτεινὴ παλάμη,
ἄχ, κ' ἡ λαλιά σου, γιόκα μου, στὸ σπλάχνό μου ἔχει δροῦσει.

Καὶ νὰ ποὺ ἀνασηκώθηκα, τὸ πόδι στέκει ἀκόμα·
φῶς ἴαρό, λεβέντη μου, μ' ἀνέβασε ἀπ' τὸ χῶμα.

Τώρα οἱ σημάεις σὲ ντύσανε. Παιδί μου, ἐσύ, κοιμήσου,
καὶ γὼ τραβάω σ' ἀδέσφια σου καὶ παίρνω τὴ φωνή σου.

XVII

Τὰ ποῦλαγες κι οὐτ' ἤθελα πιστέψω και γροικησω
κι ἀπόπαιρνά σε, μάτια μου, χωρίς νά σέ γνωρίσω,

XVIII

Τὰ ποῦ δέ μοῦπταν οἱ καιροὶ κι ὄλου τοῦ κόσμου οἱ γλῶσσες,
μοῦ τᾶπε μόνο ἢ μιὰ στιγμή, ξεχωριστὴ στίς τόσες.

Ποῦσαι, καλέ μου, νά χερεῖς και νά σταθεῖς κοντά μου ;

“Ακου, τὰ λόγια σου λαλῶ και πλάτυνε ἢ καρδιά μου

Κι ὄλο τὸν κόσμο, σὰν κ' ἐσέ, δύναται νά σφαλῖσει
και γέρεψε και δύναται νά πλάσει, νά γκρεμίσει.

Δέν εἶναι ξόδι τοῦτο δῶ, πιότερο γάμος μοιάζει,
δάκρυ και γέλιο, ἀγάπη, ὄργη, τὸ κάθε μάτι στάζει.

Γιόκα μου, τὸ φρουδάκι σου τί σούφρωσες, γιὰ πέ μου,
μήπως κακοκαρδιστικες ποῦ φεύω σου, καλέ μου ;

Πουλί μου, χλίβες δυὸ ζωές με σένανε με δένουν,
κι ὄσοι ἀγαπιῶνται, και νεχροί, ποτέ τους δέν πεθαίνουν.

Κι ἂν δέ λυγδάω σέ προσευχή, τὰ χέρια κι ἂν δέν πλέκω,
γιέ μου, τὸ ξέρεῖς, πῶ ἀπὸ πρὶν τώρα κοντά σου στέκω.

XIX

Νάχα τ' ἀθάνατο νερό, ψυγὴ καινούργια νάχα,
νά σοῦδῖνα, νά ξύπναγες γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα,

Νά δεις, νά πεις, νά τὸ χερεῖς ἀκέριο τ' ὄνειρό σου
νά στέκεται ὀλοζώντανο κοντά σου, σὸ πλευρό σου.

Βροντᾶνε στράτες κι ἀγορές, μπαλκόνια και σοκάκια
και σοῦ μαδᾶνε οἱ κορασιές λουλούδια στὰ μαλλάκια.

Πιὰ τὸ αἶμα ποῦβαψε τὴ γῆς ἀντρεψιότηκαν τὰ πλῆθια,
— δάσα οἱ γροθιές, πέλαα οἱ κραυγές, βουνά οἱ καρδιές, τὰ στήθεια.

“Εσιμξε ἢ μπλοῦζα τὸ χακί, φαντάρος τὸν ἐργάτη
κι ἀστράφτουν ὄλοι μιὰ καρδιά — βουλή, σφυγμός και μάτι.

“Ὡ, τὶ ὄμορφα σὰν σμίγουνε, σὰν ἀγαπιῶνται οἱ ἀνθρώποι,
φεγγοβολᾶνε οἱ οὐρανοί, μοσχοβολᾶνε οἱ τόποι,

Κι ὄπως περᾶν, λεβέντηδες, γεροὶ κι ἀδερφωμένοι,
λέω και θά καταχτήσουνε τὴ γῆς, τὴν οἰκουμένη.

Κ' οἱ λύκοι ἀποτραβήχτηκαν και κρύφτηκαν στὴν τρούπα
— μαμούνια ποῦ τὰ σάρωσε βαρειά τοῦ ἐργάτη ἢ σκούπα.

“Ὡ, ποῦσαι, γιόκα μου, νά δεις, πουλί, ν' ἀναγαλλιάσεις,
και, πρὶν κινήσεις μοναχό, τὸν κόσμο ν' ἀγκαλιάσεις.

XX

Γλυχέ μου, ἐσύ δὲ χάθηκες, μέσα στὶς φλέβες μου εἶσαι.
Πιέ μου, στὶς φλέβες ὀδονῶν, ἔμπρα βαθιά και ζῆσε.

Δές, πλάγι μας περνοῦν πολλοί, περνοῦν καρβαλαραῖοι, —
ὅλοι στήτοι και δυνατοί και σὰν χ' ἐσένα ὠραῖοι.

Ἀνάμεσά τους, γιόκα μου, θωρῶ σε ἀναστημένο, —
τὸ θῶρι σου σὸ θῶρι τους μυριοζωγραφισμένο.

Και γὼ ἢ φτωχὴ και γὼ ἢ λιγνή, μεγάλη μέσα σ' ὄλους,
μὲ τὰ μεγάλα νύχια μου κόβω τὴ γῆ σὲ σβώλους

Και τοὺς πετάω κατὰμουτρα στοὺς λύκους και στ' ἀγρίμια
ποὺ μοῦκανααν τῆς ὄψης σου τὸ κροῦσταλλο συντρίμμα.

Κι ἀκοιουθᾶς και σὺ νεκρός, κι ὁ κόμπος τοῦ λιγμοῦ μας
δένεται κόμπος τοῦ σκοινοῦ γιὰ τὸ λαίμω τοῦ ὄχτροῦ μας.

Κι ὡς τῶθελες (ὡς τῶθελες τὰ βράδια μὲ τὸ λύχνο)
ἀσκώνω τὸ σκεβρὸ κορμί και τὴ γραθιά μου δειχνω.

Κι ἀντίς τ' ἄφταιγια στήθεια μου νὰ γδέρνω, δές, βαδίζω
και πίσω ἀπὸ τὰ δάκρυα μου τὸν ἥλιον ἀντικρύζω.

Πιέ μου, στ' ἀδέφια σου τραβῶ και σμίγω τὴν ὀργή μου,
σοὺ πῆρα τὸ ντουφέκι σου· κοιμήσου, ἐσύ, πουλί μου.